

சங்க காலத்தில் மக்கள் தொழில்கள்

சு. இராமதிலகம் அ. *

அ தமிழ்த்துறை, நிர்மலா மகளிர் கல்லூரி, கோயம்புத்தூர்-641018, தமிழ்நாடு, இந்தியா

People's Occupations During the Sangam Age

S. Ramathilagam a, *

^a Department of Tamil, Nirmala College for Women, Coimbatore-641018, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

dr.s.ramathilagam@gmail.com

Received: 16-04-2021

Revised: 03-05-2022

Accepted: 10-05-2022

Published: 20-07-2022

ABSTRACT

Material resource plays an important role in the development of a country. The Sangam literature is a testament to the existence of such a material resource society in ancient Tamil society. These texts show that plowing during the Sangam period enriched the country by augmenting water resources and conserving natural fertilizers. The Sangam books also show that the hand scale industry was boomed in the absence of machinery. The Sangam songs knew that during the Sangam period there was a salt resources equal to paddy cultivation and that the economic resources were increased by marine resources. The industrial attribute of ancient Tamils cooperation was individual attribute. Bartering is a testament to the fact that they are in possession of their own goods. The need of the individual is the need of the society in which he lives. Farmers who specialize in plowing to feed the world, and other workers who produce other necessities to our life, those who barter goods cultivated from their land to people in other lands, who import goods from other nation to their homeland, and they done business by sea and land the traders was improved by economics. Teachers imparted the wealth of education they received to others, and doctors serviced life-saving careers to improve the community through education and health. The purpose of this article is to highlight the fact that Sangam literature is a document that records the ancient Tamils' advancement in education, economy and health.

Keywords: Barter, Occupation, Trade, Plowing, Medicine, Sangam Literature

முன்னுரை

பண்டைய தமிழர்கள் இயற்கையோடு ஒன்றிவாழ்ந்த வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கும் சங்கஇலக்கியங்கள் அக்காலமக்கள் செய்த தொழில் பற்றிய குறிப்புகளை பதிவுசெய்துள்ளன. சங்க காலத்தில் மக்கள் தொழில் என்பது உணவுதேடுதலாகவே இருந்தது. முல்லை நிலத்தில் உள்ள மக்கள் ஆநிரை மேய்த்தலும் குறிஞ்சி நில மக்கள் ஐவனநெல், தினை, ஆகியவற்றைப் பயிரிட்டனர். தேனெடுத்தல், கிழங்குகளை அகழ்ந்தெடுத்தல், தினைப்புனங்களைக் காத்தல் ஆகிய தொழில்களையும் செய்தனர். மருத நில மக்கள் நெல் பயிரிடுவதையும், நெய்தல் நில மக்கள் மீன்பிடித்தலையும், உப்பு விளைவித்தலையும் தொழிலாகச் செய்து வந்தனர். அவ்வகையில் உலகின் தலையாய தொழிலான உழவுத்தொழிலும், உணவிற்கு அடுத்தப்படியாக மனிதனின் அடிப்படைத்தேவைகளுள் ஒன்றான உடையை உருவாக்கும் நெசவுத்தொழில் பற்றியும் நானிலங்களில் கிடைக்கும் பொருள்களை பண்டமாற்றம் செய்த முறையையும், வாணிபம் பற்றியும், உயிர்காக்கும் மருத்துவம் மற்றும் அறிவைப்பெருக்கும் ஆசிரியர்தொழில் பற்றியும் சங்கஇலக்கியப்பாடல்கள் வழி எடுத்துரைப்பதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

வேளாண் தொழில்

உழுதொழில் என்பது உழுதல், உரமிடுதல், நீர்ப்பாய்ச்சுதல், விதைத்தல், களைகட்டல், காத்தல், அறுவடை, பதப்படுத்தல், எனப் பல கூறுகளாய் அமைவதாகும். குறிஞ்சிநிலத்தில் பயிர்த்தொழிலுக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்ட நிலப்பகுதிகள் இயல்பு கருதி பெயர்கள் வழங்கப்பட்டத்தைச் சங்கப்பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது. குறிஞ்சி நிலத்தில் உள்ள புன்செய் நிலத்தைத் துடவை என்றும், மரங்களை அழித்து விளைநிலமாக்கப்படும் புதிய புனத்தை இதை என்றும், பழமையான விளைநிலத்தை முதைபுனம் என்றும் குறித்தனர் (Jeyabal, 2004; Nagarasan, 2007). மரங்கள் நிறைந்த முல்லைப்பகுதி புறவு கானம் பிற்பகுதி கொல்லை என்றும், குறிப்பிட்டனர். வயலும் வயல் சார்ந்த மருதநிலப்பகுதிகள் கழனி, பழனம், வயல், செறு, என்ற சொற்களால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன (Gowmaareeswari, 2009; Nagarasan, 2007). இவற்றுள் கழனி என்பது சேற்றுவயலையும், பழனம் என்பது நெல்வயலையும் குறிக்கிறது (Nagarasan, 2007).

பண்டைய தமிழர் நிலத்தை உழுவதற்கு எருதுகளைப் பயன்படுத்தினர் (Venkataraman, 1989). மேலும், விளைநிலங்களில் நல்ல உரமிட்டால் நல்ல விளைவைப் பெறலாம் என்பதை அறிந்த உழவர்கள் எருக்களைக் கொட்டி வைப்பதற்கென்றே தாதெரு மன்றம் அமைத்தனர் (Visuvanathan, 2004).

வேளாண்தொழிலுக்கு மிக இன்றியமையாதது நீர்வளம் என்பதை அறிந்த பண்டையத்தமிழர்கள் நீர்நிலைகளை அமைக்கும் இடங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதில் சிறந்திருந்திருந்தனர். சிறுகுளம், நீர்குடிப்பதற்கும், பெருங்குளத்துநீர் பயிர்த்தொழிலுக்கும் பயன்பட்டது. இதனை,

“அறையும் பொறையும் மணந்த தலைய

எண்ணாள் திங்கள் அனைய கொடுங்கரைத்

தெண்ணீர் சிறுகுளம்”

என்ற பாடலின் வழி பெய்தமழை பயிர்த்தொழிலுக்கு ஏற்றமழை எனின் அதனைப் பயன்படுத்திக்கொண்டதோடு, எஞ்சிய நீரைக் குளத்தில் தேக்கி வைத்து மழைபெய்யாக் காலத்து அதனைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர் அறியமுடிகின்றது (Avvai Duraiswamy Pillai, 2007).

நெசவுத் தொழில்

மனிதவாழ்வில் உணவிற்கு அடுத்து இன்றியமையாதது உடையாகும். நாகரிகம் வளராத காலத்தில் மனிதர்கள் இலை, தழைகளை ஆடையாக உடுத்தி வாழ்ந்தனர். நாளடைவில் தங்களின் நுண்ணறிவின் திறத்தால் பருத்தியின் பஞ்சினை நூலாக நூற்று, ஆடையாக நெய்து, அணியத்தொடங்கினர். இத்தொழிலையே நெசவுத்தொழில் என்கிறோம். இத்தகைய நெசவுத்தொழிலில் பருத்திக்கொட்டையை நீக்கித் தூய்மை செய்யும் போது பஞ்சின் புறத்தோலினையும் எஞ்சி நிற்கும் கொட்டையையும், தூசினையும் நீக்குவதற்காக நன்றாக புடைத்தெடுப்பர், இதனை,

“சிறையும் செற்றையும் புடையநள் எழுந்த

பருத்திப் பெண்டின் சிறுதீ விளக்கத்து”

மகளிர் பருத்திப் பஞ்சினைச் செப்பஞ் செய்து நுண்ணிய நூலாக நூற்பதில் கைத்திறம் பெற்று விளங்கினர் (Avvai Duraiswamy Pillai, 2007). இப்பெண்கள் பருத்திப்பெண்டிர் என அழைக்கப்பட்டனர். மேலும் கணவரை இழந்த மகளிர் இத்தொழிலில் பெரிதும் ஈடுபட்டிருந்தனர். இதனை,

“ஆளில் பெண்டிர் தாளில் செய்த

நுணங்கு நுண் பணுவல்”

என்னும் பாடலடிகள் வழி அறியமுடிகிறது (Venkataraman, 1989). இங்ஙனம் நேர்த்தியுடன் நெய்யப்பட்ட ஆடைகளுக்கு மேலும் அழகூட்டும் வகையில் நேரிய கரைகள் அமைத்து அதில் அழகிய பூ வேலைப்பாடுகளும் செய்தனர். இக்கருத்தினை,

“நேர்கரை

நுண்ணூல் கலிங்கம் உடஇ (Avvai Duraiswamy Pillai, 2007)

புன்பூங் கலிங்கம்”

என்ற பாடற்குறிப்புகள் உணர்த்தவல்லன (Venkataraman, 1989). பொன் இழைகளாலும் ஆடைகள் நெய்யப்பட்டுள்ளன என்பதைப் பொன்புனை உடுக்கையோன் என்ற பரிபாடல் மூலம் அறியலாம் (Parimelagar, 1980).

மீன்பிடித்தல்

நெய்தல் நிலத்துப் பரதவமக்கள் கடலில் மீன்பிடித்தலைத் தலையாய தொழிலாகக் கொண்டிருந்தனர். முத்துச்சிப்பிகள் நிறைந்த கடற்பகுதிகளையொட்டி வாழ்ந்தவர்கள் முத்துக்குளிக்கும் தொழிலிலும், சங்கெடுக்கும் தொழிலிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர். இவர்களுள் ஒரு சாரார் உவர்நிலத்தில் உப்பு விளைவித்தனர். இப்பரதவர்கள் மீன்வேட்டையாடுவதாலும், உப்பு விளைவிப்பதிலும் வரும் பொருளைக் கொண்டே வாழ்க்கை நடத்தினர். பரதவர்கள், மீன்பிடிக்கத் திமில், அம்பி, தோணி, என்ற மூன்றும் பயன்படுத்தப்பட்டமையைச் சங்கஇலக்கியங்கள் மூலம் அறியலாம். திமில் என்ற சொல் கொடுந்திமில் நெடுந்திமில் திண்திமில் எனப்பல அடைமொழிகளால் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது (Jeyabal, 2004).

“வைகுகடல் அம்பியின் தோன்றும்

கடல்பாடவிந்து தோணி நீங்கி”

அம்பி, தோணி எனப்பட்ட படகுகளும் மீன்பிடிக்கப் பயன்படுத்தப்பட்டன என்பது மேற்கூறிய அடிகளின் வழி அறியமுடிகிறது (Jeyabal, 2004). மேலும் சுறாமீனைப் பிடிப்பதற்கு எறியுளி என்னும் கருவியைப் பயன்படுத்தி பிடித்தனர். இதனை,

“கொல்வினைப் பொலிந்த கூர்வாய் எறியுளி

கொடுந்திமிற் பரதவர் கோட்டுமீன் எறிய”

என்ற பாடலடிகளின் வழி அறிய முடிகிறது (Nagarasan, 2007). பரதவர் பிடித்து வரும் மீன்களைப் பரதவகுலப் பெண்டிர் ஊருக்குள் எடுத்துச் சென்று விற்றுவிட்டு அதற்கு ஈடாகத் தமக்குத் தேவையான பிறபொருளைப் பெற்று வருவர். இக்கருத்தினை அகநானூற்றுப் பாடலொன்று,

“ஓங்குதிரைப் பரப்பின் வாங்குவிசைக் கொளீஇ

திமிலோன் தந்த கடுங்கண் வயமீன்

தழையணி அல்குல் செல்வத் தங்கையர்

விழவு அயர் மறுகின் விலையெனப் பகரும்”

எனக் கூறுகிறது (Jeyabal, 2004).

உப்புவிளைவித்தலும் விற்றலும்

நெய்தல் நிலமக்கள் கடற்கரையிலும், கழிக்கரையிலும் உள்ள உவர்நிலத்தில் சிறுசிறுபாத்திகள் அமைத்து, அவற்றில் கடல்நீரினையும், உப்பங்கழி சீரையும் பாய்ச்சி உப்பு விளைவிப்பர். நெய்தல் நிலத்தில் மழை பொழிந்தால் நெல்விளையும், மழை பொய்ப்பின் உப்பு விளையும் என்பதை,

“பெயினே, விடுமான் உழையினம் வெறுப்புத்தோன்றி

இருகதிர் நெல்லின் யாணர் அஃதோ”

என்ற நற்றிணைப் பாடல் உணர்த்துகிறது (Venkataraman, 1989).

முத்துக்குளித்தல்

சங்கஇலக்கிய பாடல்கள் வழி கொற்கை என்னும் துறைமுகம் முத்துக்குப் பெயர்போன துறையாய் விளங்கியது என்பதை அறியமுடிகிறது. கடலில் முத்துக்கள் மிகுதியாய் இருக்கும் பகுதிகளில் அலைகள் அவற்றை அள்ளிக் கரையில் வீசும். கடற்கரை மணற்பரப்பில் அம்முத்துக்கள் ஒளிசிந்தும். இதனை,

“அலங்கு இதழ் நெய்தல் கொற்கை முன்துறை

இலங்கு முத்து”

என்ற பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன. பெருங்கடலினின்றும் உருண்டு திகழும் முத்துக்களைத் திரட்டிக் கொண்டு வந்து பரதவர் பங்கிட்டுக் கொள்வர் (Thatchanamoorthy, 2004). இதனை,

“விரிதிரைக்

கண்திரள் முத்தங் கொண்டு ஞாங்கர்த்

தேன்இமிர் அகன்கரைப் பகுக்கும்

கானலம் பெருந்துறைப் பரதவன்”

என்ற அகநானூற்றுப் பாடலடிகள் வழி அறியமுடிகிறது (Jeyabal, 2004).

சங்கெடுத்தல்

முத்துக்களைப் போலவே சங்குகளும், வலம்புரிகளும் கடலிலே மிகுந்திருந்தன அவை கரையிலும் வெளிப்பட்டு வருதலுமுண்டு. கடற்செல்வங்களாகிய சங்குகளையும், முத்துக்களையும் பரதவர் தம் பாக்கத்தே விலை கூறி விற்பனை செய்தியானது ஐங்குறுநூற்றில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது (Thatchanamoorthy, 2004).

“இலங்குஇரும்பரப்பின் எறிசுறா நீக்கி

வலம்புரி மூழ்கிய வான்திமில் பரதவர்”

என்ற பாடலடிகளில் ஆழ்கடலில் மூழ்கிச் சங்கெடுக்கும் பொழுது தமக்குத் துன்பம் நேரிடாதவண்ணம் கடலில் திரியும் சுறாக்களை விலக்கிச் செல்வர் என்ற செய்தியை அறியமுடிகிறது (Jeyabal, 2004). மேலும், கடலில் மூழ்கி சங்கும் முத்தும் எடுத்தது போலவே பவளமும் பரதவரால் எடுக்கப்பட்டது என்ற செய்தி பதிற்றுப்பத்தில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

வாணிபம்

சங்ககால மக்களின் வாணிபம் அவர்கள் வாழ்க்கையோடு இணைந்திருந்தது. மக்கள் வாழ்ந்த நிலத்திற்கு ஏற்பத் தொழில் மாறுபட்டு, அதனால் வாணிகம் வேறுபட்டுக் காணப்படுவதை அவர்களின் தொழில்முறையைப் பற்றி அறியும்பொழுது தெரியவருகின்றது. பண்டைய நாளில் வாணிபம் பண்டமாற்று முறையில் அமைந்திருந்தது. மக்கள் வாழ்க்கைக்குத் தேவையாகத் தம்மிடமுள்ள பொருள்களைக் கொடுத்து இல்லாத பொருளைப் பிறிரிடமிருந்து பெறுதல் பண்டமாற்று என வழங்கப்படும்.

ஒரு நாட்டின் வாணிபத்தைப் பற்றி அறியும்பொழுது மக்கள் நிலத்திற்கு நிலம் மாறுபட்டதால் போக்குவரத்திற்குச் சாதனங்கள் தேவைப்பட்டன. பொருள்கள் ஏற்றிச் செல்ல வண்டிகள் எருதுகள், கழுதைகள், நிலத்தில் செல்லும் பொழுது பயன்பட்டன. நெய்தல் நிலத்திலிருந்து உப்பு மூட்டைகளை

எடுத்துச் செல்ல எடுத்து பூட்டியவண்டிகள் பயன்பட்டதை, நோன்பகட்டு உமணர் ஒழுகையொடு வந்த என்ற பாடலடியால் அறியலாம் (Gowmaareeswari, 2009). மேலும், நீண்ட காதுகளையுடைய கழுதைகளைப் பயன்படுத்திய செய்தியை,

“நெடுஞ்செவிக் கழுதை குறுங்கால் ஏற்றை

புறநிறைப் பண்டத்துப் பொறை”

என்றதாலும் அறியலாம் (Jeyabal, 2004). மேலும், பாண்மகள் விற்பனைக்குக் கொண்டு வந்த மீனுக்கு விலையாகப் பழைய நெல்லும், பெரும்பயறும் பெறுதல் உண்டு. பாண்மகள் தந்த வரால்மீனுக்குப் பதிலாக இல்லக்கிழத்தி பழைய நெல்லைக் கொடுத்ததை,

“வலைவல் பாண்மகன் வாலெயிற்று மடமகள்

வராஅல் சொரிந்த வட்டியுள் மனையொள்

யாண்டுகழி வெண்ணெல் நிறைக்கும்”

எனவும் ஐங்குறுநூற்றுப்பாடல்கள் குறிப்பிட்டுள்ளன (Thatchanamoorthy, 2004). மேலும் மான்தசைக்கும் தயிருக்கும் ஈடாக வெண்ணெல் பெற்றதை, புறநானூறும் கெடிமீனுக்கு ஈடாகப் பயறு பெற்றதை ஐங்குறுநூற்றுப்பாடலும் எடுத்துரைக்கின்றன (Avvai Duraiswamy Pillai, 2007, Thatchanamoorthy, 2004).

“மான்தசை சொரிந்த வட்டியும் ஆய்மகள்

தயிர்கொடு வந்த தசம்பு நிறைய

ஏரின் வாழ்நர் பேரி லரிவையர்

குளக்கீழ் விளைந்த களக்கொள் வெண்ணெல்

முகந்தனர் கொடுப்ப உவந்தனர் பெயரும்”

(Avvai Duraiswamy Pillai, 2007)

குறிஞ்சி நிலத்தோர் தேனுங் கிழங்குங் கொடுத்து மீன்நெய்யும் நறவும் பெறுதலை,

“தேனெய்யொடு கிழங்குமாரியோர்

மீனெய்யொடு நறவு மறுகவும்”

என்று வரும் இலக்கியச் சான்றுகளினின்றும், பண்டமாற்று முறையால் சங்ககாலத் தமிழ்மக்கள் தங்களுக்குத்தேவையான பொருள்களைப் பெற்று வாழ்ந்ததை அறியமுடிகிறது (Kathir Murugu, 2013).

சங்ககால வணிகர்கள் அறநெறியைக் கடைபிடித்து வாணிபம் செய்தனர். காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாழ்ந்த வணிகர்கள் தமக்குக் கிடைக்கும் இலாபத்தை வெளிப்படையாகக் கூறிப் பண்டங்களை விற்பனை செய்வர். பிறர் பொருளை மிகுதியாகக் கொள்ளாமலும், தம்முடைய பண்டங்களைக் குறைத்துக் கொடாமலும் விற்பனை செய்வர். இவர்கள் நெடிய நுகத்தில் தைத்த பகலாணி போல நடுவுநிலை என்னும் குணம் நிலைபெற்ற நன்னெஞ்சினை உடையவர்கள். தம்குடிக்குப் பழியாம் என்று அஞ்சி உண்மையே பேசுபவர். இவ்வாறு அறநெறி தவறாது முறையே தொன்றுதொட்டு ஈட்டிய பொருளினை உடையவர். இதனைப் பட்டினப்பாலை,

“நெடுநுகத்துப் பகல்போல

நடுவுநின்ற நன்னெஞ்சினோர்

வடுவஞ் சிவாய்மொழிந்து

தமவும் பிறவும் ஒப்ப நாடிக்

கொள்வதூஉம் மிகைகொளாது கொடுப்பதூஉங்

கொள்வதூஉ மிகைகொளாது கொடுப்பதூஉங் குறைகொடாது

பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்

தொல்கொண்டித் துவன்றிருக்கை”

என்ற பாடலின் வழி அறியமுடிகிறது (Ragavaiyengar, 1951). தமிழர் வெளிநாட்டினருடன் வாணிபம் செய்தனர். பல்வேறு இடங்களினின்றும் பெறுதற்கரியனவும், பெரியளவுமாகிய பொருள்கள் வந்து குவிந்து கிடக்கும் காவிரிப்பூம்பட்டினத் துறைமுகக் காட்சியைப் புலவர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்,

“ஈழத்துணவும் காழகத் தாக்கமும்

அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி”

எனப் பாடியுள்ளார் (Ragavaiyengar, 1951). காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் வாணிபத்தின் பொருட்டு பல்வேறு நாட்டவர் கூடுவர். இதனைப் பட்டினப்பாலை ஆசிரியர்,

“மொழிபல பெருகிய பழிதீர் தேஎத்துப்

புலம்பெயர் மாக்கள் கலந்தினி துறையும்”

முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் எனக்குறிப்பிடுகிறார் (Ragavaiyengar, 1951).

பண்டையக் கால மன்னர்கள் வணிகர் குடியினைப் பேணியதோடு அவர்கள் வாணிபத்தின் பொருட்டுச் செல்லும் வழிகளில் பாதுகாப்பிற்காக வீரர்களை நிறுத்தினர். கழுதைகள் மேலேற்றி மிளகு மூட்டைகளைக் கொண்டு போவோருடன் வம்பலர் வழங்கும் பெரிய வழியில் காவல் செய்வோரைப் பற்றி பெரும்பாணாற்றுப்படை,

“அணர்ச்செவிக் கழுதைச் சாத்தோடு வழங்கும்

உல்குடைப் பெருவழிக் கவலை காக்கும்”

எனக் கூறுகிறது (Govindhan, 2006).

மருத்துவர்

பழந்தமிழ் சமுதாயத்தில் நோய் தீர்க்கும் மருத்துவர் இருந்தனர். அக்காலத்தில் மருத்துவர்களை அறவோன் (Venkataraman, 1989). என்றும், மருத்தன், மருத்துவன், என்றும் அழைத்தனர் (Visuvanathan, 2004, Avvai Duraiswamy Pillai, 2007). எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்றான பரிபாடலில் தேவமருத்துவராகிய தாமா இருவரைப் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகிறது.

“தாமா இருவர்

மருந்துரை இருவர்”

நற்றிணைப்பாடலொன்று மருத்துவனின் இயல்பைக் குறிக்கின்றது (Parimelaragar, 1980). ஒரு மருத்துவன் என்பான், நீக்குதற்கரிய நோயைப் பெற்றவர்களுக்கு அவர்கள் கேட்ட உணவைக் கொடுக்காமல், அவர் பிணி தணிவதற்குரிய மருந்தை ஆராய்ந்து கொடுத்தல் வேண்டும். அத்தகு அறநெறி உடையவன் என நற்றிணை மருத்துவனைப் புகழ்ந்து கூறும், இம்மருத்துவனை அறவோன் என்று அழைப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மருந்தாய்ந்து கொடுத்த அறவோன் (Venkataraman, 1989).

“திருந்திய யாக்கையுள் மருத்துவன் ஊட்டிய

மருந்துபோல் மருந்தாகி மனனுவப்ப

இன்னுயிர் போத்தரு மருத்துவ ராயின்

யாங்காவாது கொல்”

என வரும் பாடலடிகளில் மருத்துவன் பற்றிய குறிப்பு இடம்பெற்றுள்ளது (Visuvanathan, 2004). இத்தகைய சங்க இலக்கியப்பாடற்பகுதிகளின்றும் அக்காலத்திய மருத்துவர் நோயுற்றவர்க்கு என்ன நோய் உள்ளது என்பதை ஆராய்ந்து அறிந்து அந்நோய் குறைவதற்குப் பொருத்தமான மருந்தைக் கொடுத்தனர் என்பதும், நோய்வாய்ப்பட்டவர்க்கு உணவுக் கட்டுப்பாடுகளை விதித்தனர் என்பதும் புலப்படும். மேலும் போரில் ஏற்பட்ட காயத்தைத் தையலிடும்பொழுது நெடிய வெண்மையான ஊசியானது தசையில் புகுந்து குருதியில் தோய்ந்து பின் வெளிவரும் காட்சியானது மீன்கொத்திப் பறவை நீரில் வாழும் மீனைக் கொத்தி எழும்போது அதன் அலகு எவ்வாறு நீரில் சென்று மீளுமோ அதனைப்போன்று இருப்பதாக பாடல் அமைகிறது.

“மீன்றேர் கொட்பிற் பனிக்கய மூழ்கிச்

சிரல்பெயர்ந் தன்ன நெடுவெள் ளுசி

நெடுவசி பரந்த வடு”

என்ற பாடலடிகளில் இடம்பெறும் நெடுவெள்ளுசியை நெட்டை என்பதோர் கருவி என்று குறிப்பிடுவர் (Gunasekaran, 2010).

ஆசிரியர்

அறம் முதலிய நாற்பொருளையும் உணர்த்த வல்லவரே ஆசிரியர் ஆவர். அத்தகைய சான்றோர் மதுரைக்காஞ்சியில் தொல்லாணை நல்லாசிரியர் எனப்பட்டனர். அச்சான்றோர் தாம் பெற்ற இன்பத்தைப் பிறரும் மகிழ் எடுத்துரைப்பர். இதனை,

“தொல்லாணை நல்லாசிரியர்

புணர்க் கூட்டுண்ட புகழ்சால் சிறப்பின்”

என்ற பாடலடிகளின் வழி அறியமுடிகிறது (Kathir Murugu, 2013). பட்டினப்பாலையில் கொடிகளின் சிறப்பினை பற்றி ஆசிரியர் கூறுகையில் நூற்றுறை முற்றக் கற்றமைந்த பழைய ஆணையினையுடைய நல்ல ஆசிரியர்கள் வாதுசெய்தலைக் கருதி உயர்த்திய அச்சந்தரும் கல்விக்கொடியைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“பல்கேள்வித் துறைபோகிய

தொல்லாணை நல்லாசிரியர்

உறழ்குறித் தெடுத்த உருகெழு கொடியும்”

என்ற வரிகளில் கல்வி கேள்விகளில் வல்லுநர் அல்லாதார்க்கு இக்கொடி அச்சம் விளைவித்தலின் உருகெழு கொடி என்று ஆசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார் (Ragavaiyangar, 1951). நூல் முதலியன கற்பித்தல் ஆசிரியர் தொழில். தன்கைப்பொருளை அக்கல்விப் பொருட்டுக் கைமாறாகக் கொடுத்தல் உண்டு என்ற செய்தியை கற்பித்தான் நெஞ்சமுங்கப் பகர்ந்துண்ணும் விச்சைக்கண் கலித்தொகை பாடல்வழி அறியமுடிகின்றது (Visuvanathan, 2004).

முடிவுரை

சங்ககாலத்தமிழர்கள், நேரியவழியில் பொருளீட்டி அறவாழ்வு வாழ்வதே சிறப்பு என்ற உயர்ந்த நோக்கோடு வாழ்ந்துள்ளனர் என்பதை பதிவு செய்யும் இலக்கியங்களாக சங்கஇலக்கியங்கள் திகழ்கின்றன. சங்ககாலத்தில் வாணிகம் என்பது பண்டமாற்று முறையில் அமைந்திருந்தது நானிலங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் தத்தம் நிலங்களில் கிடைத்த பொருள்களைக் கொண்டு சென்று மற்ற நிலங்களிலுள்ள உணவுப்பொருள் முதலியவற்றை பண்டமாற்றுமுறையில் பெற்று வந்தமையை சங்கப்பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது. மக்களின் வளமான வாழ்வியலுக்குப் பயன்படும் தொழில்கள் அனைத்தும் வாழ்வியல் தொழில்கள் ஆகும். நிலஞ்சார் தொழில்களே சங்க கால வாழ்வியல்

தொழிலாகக் காணப்பட்டன. இயந்திரங்கள் உதவியுடன் செய்யப்படும் தொழில்முறை தோன்றும் வரையில் சங்ககாலத்தமிழர்கள் தமது சூழலுக்கு ஏற்றவாறு தொழில் செய்து வாழ்ந்தனர் என்பதை இக்கட்டுரை வழி அறியமுடிகிறது.

References

- Avvai Duraiswamy Pillai, S., (2007) Purananooru, Thiruneveli Thenindia Saiva siddhanantha Noorpathippu Kalagam, Chennai, India.
- Govindhan, K., (1996) Perumpanarrupadai, Ezhilagam, Chennai, India.
- Gowmaareeswari, S., (2009) Perumpanarrupadai Sirupanarrupadai, Saratha Pathippagam, Chennai, India.
- Gunasekaran, K., (2010) Pathirrupathu Mulamum Aaraichi Puthuraium, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.
- Jeyabal, R., (2004) Agananooru Moolamum Uraiym, New Century Book House, Chennai, India.
- Kathir Murugu, (2013) Maduraikanji, Saratha Pathippagam, Chennai, India.
- Kathir Murugu, (2013) Porunararrupatai, Saratha Pathippagam, Chennai, India.
- Nagarasan, V., (2007) Kurunthogai, New Century Book House, Chennai, India.
- Parimelaragar, (1980) Paripadal, U.Ve, Saminathaiyar Book House, Chennai, India.
- Ragavaiyangar, Ra, (1951) Pattinappalai Aaraichium Uraiym, Annamalai Nagar, Chidambaram, India.
- Thatchanamoorthy, A., (2004) Moolamum Uraiym Part I, New Century Book House, Chennai, India.
- Venkataraman, H., (1989) Narrinai Moolamum Uraiym, U. Ve, Saminathaiyar Book House, Chennai, India.
- Visuvanathan, A., (2004) Kalithogai Moolamum Uraiym, New Century Book House, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License